

Publicatie 13 juli 2023, Stichtse Courant/De Kaap,
Column van Ellenoor Piersma

De betutteling voorbij

Haar linker oog loent stabiel richting de rechterzijde van haar bestaan. Het andere oog kijkt je recht aan. Helder. Uitnodigend. Als een mooie lijst rond een prachtig schilderij is haar kapsel. Grijsend pagekopje met nog een overvloed aan donkere haren. Ze zit. Eventjes. Heeft gewerkt. Doet ze in ieder geval elke dinsdagochtend. Koffie zetten voor en koffie uitdelen aan haar medebewoners.

‘Ik heb een ernstige ziekte’, vertelt ze spontaan. ‘Ik ben dement.’ Haar recht kijkende oog richt zich even in een denkbeeldig vergezicht, houdt een pauze, nodig voor het verwerken van deze nieuwe staat van zijn. Er is ook een paar seconden een stilte tussen ons. Ik denk aan mijn schoonvader en moeder, die serieus Vergetelig werden en zich stierlijk gingen vervelen. Vervelen hoort bij het Vergetel proces, omdat initiatief nemen lastiger wordt. Deze vrouw lijkt minder last van vervelen te hebben. Ze heeft, net zoals in haar hele leven, nog steeds een duidelijke taak. Misschien was ze boekhouder, advocaat of kapper. Ze heeft vast telkens haar talenten ontwikkeld. En dit doet nu ze nog.

In Hilversum is een nieuwe woonvorm voor Senioren opgezet. Een ieder heeft een appartement met keuken, wasmachine en woon- en slaapkamer, zodat zoveel mogelijk van het alledaagse huishouden nog steeds in eigen beheer gedaan kan worden. Ik was daar. Bij een mogelijke koop of huur van een appartement wordt aan de belangstellende mens gevraagd of deze bereid is nog steeds de aanwezige talenten in te zetten voor zichzelf en de gemeenschap. Gewoon omdat je daar blij van wordt. Ongeveer 15% van de bewoners is student en voor de overige bewoners wordt gekeken naar een goede afstemming van leeftijd en talenten.

De vrouw vertelt verder: ‘Ik had steunkousen die ik zelf niet aan kon doen, maar nu heb ik andere, zogenaamde zomersteunkousen, en een apparaatje, en ik kan het nu helemaal zelf.’ Bescheiden trots wordt zichtbaar. ‘En ik doe mijn was ook zelf. En ik kook ook meestal zelf. En als ik geen zin heb om te koken eet ik mee met de groep in het Hart van het huis, want andere mensen koken weer voor elkaar. Altijd vers.’

Er is ook een kroeg. Zo sfeervol ingericht. Knus. Bruin. Knoert gezellig. Boordevol platen en afbeeldingen uit de jeugd van de bewoners. Ook is er een klusruimte met overdaad aan gereedschap. Ook kleine technische klusjes worden door de medebewoners met liefde voor elkaar gedaan.

In Driebergen wordt gedacht aan een kleine wijk voor Senioren die elkaar zoveel mogelijk gaan helpen. En indien nodig, natuurlijk professionele zorg, ook 24/7 uur, aangeboden kan worden. Alles op maat. Als ik oud mag worden, zou ik graag in zo'n gemeenschap willen wonen, alwaar nog steeds gekeken wordt naar talenten en je elkaar kunt helpen. De onnodige betutteling voorbij. En zo min mogelijk verveling.

Ellenoor Piersma